

Florentins i fontaners, vint anys després

L'avançament de les primàries socialistes al País Valencià ha ressuscitat conteses protagonitzades en part per les dues famílies que des de fa quasi vint anys lluiten pel poder en aquest partit, la dels florentins (els seguidors de Ciprià Ciscar) i els fontaners (els homes de Joan Lerma). A l'hora de tancar l'edició d'aquest setmanari, Ciscar havia iniciat els moviments per presentar-se contra Joan Ignasi Pla.

L'executiva del Partit Socialista del País Valencià (PSPV), encapçalada per Joan Ignasi Pla, ha avançat les primàries del partit al pròxim mes d'abril, quan en principi s'havien de celebrar al juny, amb l'argument que aquesta formació necessita tenir prompte la referència electoral que haurà d'enfrontar-se al PP en les eleccions a la Generalitat Valenciana de juny del 2003. Molts entreveuen, però, que aquest avançament és una maniobra en bona part preparada pel cinturó lermista que envolta Pla per aconseguir que no es pugui presentar cap candidat alternatiu que pose en perill la fràgil pau instaurada en aquest partit amb la segona elecció de Pla com a secretari general fa un any i mig, després del quinquenni negre (1995-2000).

Es reproduïx així amb nous matisos l'enfrontament històric més persistent d'aquest partit, el que protagonitzen des de fa quasi vint anys Ciprià Ciscar i Joan Lerma, dos dirigents habitualment enfrontats pel control del partit, que, tanmateix, no han dubtat a pactar quan ha estat favorable per als seus interessos. En aquest dies, es pot veure de nou la confrontació, amb un Ciscar que s'ha posat al capdavant de l'oposició interna del partit contra l'actual direcció, com han posat de manifest la seua desaprovació de les tesis socialistes sobre el transvasament de l'Ebre i les intervencions crítiques en els darrers comitès nacionals. Per la seua banda, Joan Lerma, des de l'ombra, té alguns dels seus íntims col·laboradors en el nucli dur de l'executiva que encapçala Joan Ignasi Pla. Alguns dels partidaris de Ciscar no deixen d'insistir a recordar que Pla és una simple corretja de transmissió dels lermistes, que han preparat l'avançament de les primàries per aturar de soca-

el nou ressorgiment de Ciprià Ciscar.

El passat 20 de març, l'executiva federal de Madrid donava el vistiplau definitiu a l'avançament de les primàries per elegir el candidat a les pròximes eleccions valencianes, que se celebraran el pròxim 20 d'abril. S'obre així el termini de quinze dies perquè qui vulga presentar-se com a candidat enfront del mateix Joan Ignasi Pla arrebegue el quinze per cent de les firmes dels militants del partit necessàries per poder concórrer a aquestes eleccions.

Si tenim en compte que el cens definitiu del PSPV, després de la recent depuració, és d'uns 17.000 militants, els aspirants hauran d'arrebegar unes 2.500 signatures. Són les estrictes normes noves de les primàries, amb les quals l'aparell socialista de Madrid ha volgut neutralitzar els efectes d'aquest tipus d'eleccions, que van ser presentades com un gran avanç democràtic i que van acabar provocant el desgavell amb la victòria de Josep Borrell sobre Joaquín Almunia l'any 1998 i també algun ensurt com el que va endur-se l'exsecretari general del PSPV, Joan Romero, que va estar a punt de perdre-les davant de l'ex-ministre Antoni Asunción i l'anterior alcaldessa de València, Clementina Rodenas, en les primàries que havien de decidir qui seria el candidat a la presidència de la Generalitat Valenciana el 1999. Romero, tanmateix, va acabar retirant-se, i va deixar el seu lloc a Asunción. En altres ocasions, al contrari, aquestes eleccions primàries tan discutides sí que han tingut un desenllaç positiu. Marcel·lí Iglesias, president d'Aragó, i Francesc Antich, president de les Illes Balears, van arribar al poder després d'unes primàries en els quals s'havien enfrontat als aparells dels seus mateixos partits.

Els dirigents de Ferraz, ara, volen sobretot tranquil·litat, i els capitosts dels socialistes valencians, també. L'executiva del PSPV vol de totes totes evitar que reviscolen els enfrontaments entre les diferents famílies ara larvats i que resuscite políticament el temut exconseller Ciscar, un polític idolatrat per uns per la gestió durant els seus anys com a conseller de Cultura i blasmat per uns altres que el consideren el principal responsable del caos socialista durant els anys en què va ser secretari d'organització del PSOE, del 1994 al 2000.

El més probable és que en aquesta ocasió Ciscar i els seus seguidors no presentaran cap candidat interposat, com han intentat fer en algun altre moment. Si algú decideix fer el pas, serà probablement el mateix exconseller, qui ara té un termini de quinze dies per arreplegar les signatures necessàries per enfrontar-se a Joan Ignasi Pla. Ciscar pot recaptar suports fins el 8 d'abril, amb la Setmana Santa, Pasqua i la festa de sant Vicent Ferrer pel mig. Un calendari dissenyat perquè haja de desistir de l'intent de presentar-se, i que s'ha d'afegir a les pressions de l'executiva de Madrid, que també vol evitar que hi haja oposició a Joan Ignasi Pla. El secretari d'organització del PSOE, José Blanco, ha insistit implícitament en la conveniència que l'únic que es presente siga el secretari general, qui serà elegit candidat a les primàries en la reunió del comitè nacional extraordinari que ha convocat dimecres, 27 de març (els candidats tenen tres vies per ser elegits, la de la majoria de l'executiva, la del comitè nacional i la de l'aval dels militants). Si no es presenta cap contrincant, seria proclamat candidat a la presidència de la Generalitat Valenciana el pròxim dia 9 d'abril. En cas que Ciscar es presentara, les votacions es farien el dissabte dia 20.

Malgrat tots aquests entrebancs, Ciscar ja ha començat a arreplegar suports a la seua possible candidatura (l'edició d'aquest setmanari es tancava divendres passat). L'exconseller controla des de fa molts anys l'Horta sud, la comarca que, amb 1.907 afiliats, més militants té de tot el País Valencià. No tots li fan costat en aquesta comarca, però. Hi ha també el sector tradicionalment conegut com

L'exconseller de Cultura, Ciprià Ciscar, i el secretari general de PSPV, Joan Ignasi Pla, el passat mes de novembre. Ciscar vol esdevenir la referència de l'oposició interna del partit.

L'expresident Lerma té col·locats alguns dels seus homes al nucli dur de l'executiva que encapçala Pla

asuncionista (el seu líder, Antoni Asunción, viu avui retirat de la política) i el G-4, un grup d'alcaldes que dona suport a Joan Ignasi Pla. Ciscar pot trobar també bosses de suport a la ciutat de València, malgrat que el secretari general de la ciutat, Rafael Rubio, s'ha posat al costat de Joan Ignasi Pla, i també a la ciutat d'Alacant i al Baix Segura.

L'exconseller, però, haurà de valorar també un altre factor en cas que poguera aconseguir els avals necessaris per presentar-se. Si finalment s'enfrontara a Joan Ignasi Pla, hauria d'aconseguir que el vote un mínim del 30% dels militants. Qualsevol resultat pitjor seria contraproduent per als seus interessos de tornar a guanyar pes dins del partit. La victòria de Ciscar és un escenari que ningú no es planteja, però amb un suport representatiu de la militància en aquestes eleccions primàries podria assolir dos objectius: presentar el resultat com un argument per

aconseguir una quota de representació dels seus seguidors a les llistes electorals en els pròxims comicis i erigir-se en l'única referència alternativa en el partit en cas que en les eleccions del 2003 es produïren uns resultats desastrosos.

Aquest és el pròxim repte polític que ha d'afrontar Joan Ignasi Pla quan, amb eleccions primàries pel mig o sense, siga proclamat candidat a la presidència de la Generalitat Valenciana. Molts dels mateixos partidaris del líder dels socialistes valencians reconeixen que Pla no ha aconseguit d'enlairar-se políticament a pesar de la tranquil·litat amb què ha treballat i que fa tants anys que havia perdut el partit. Dels resultats de les eleccions valencianes dependrà definitivament que es consolide l'estabilitat o que reviscole amb intensitat l'esperit del quinquenni negre del socialisme valencià.

Miquel Calvet